

Nancy Springerová

*Bude stačit
k zachráněnému lano?*

*Kam mizí těla
podezřelých zesnulých členů
služebnictva sira
Eustacha Alstaira?*

Enola Holmesová

PŘÍPAD TROUFALÉHO ÚTĚKU

FRAGMENT

Enola Holmesová – Případ troufalého útěku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nancy Springerová
Enola Holmesová – Případ troufalého útěku
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Enola
Holmes O V á

PŘÍPAD TROUFALÉHO ÚTĚKU

Nancy Springerová

FRAGMENT

S láskou pro Jaimeho Fernanda Pinta

Copyright © 2023 by Nancy Springer

Translation © Vendula Davidová, 2025

Cover images © Anton Vierietin; Tijana Moraca; KathySG; Heijo; B.illustrations; mikedreday; Gudman; robynleigh; Larissa Kulik; white snow; Snezhana_G / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-7183-1

ISBN e-knihy 978-80-253-7185-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7190-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-253-7191-6 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

PROLOG

Sedmnáctiletá lady Cecilie Alistairová vzala do levé ruky šicí jehlu a hrotem vyryla do dveří zamčené ložnice karikaturu svého otce v životní velikosti. Byla bosá a oblečená jen do noční košilky. Když dílo dokončila, poodstoupila, aby se podívala na podobiznu vypaseného, hloupě vypadajícího muže vytvořeného z hnědých škrábanců a třísek na bíle natřených dveřích. Kdyby měla barvy nebo uhel, její práce by vypadala mnohem lépe, ale otec jí nic takového nedovolil, když ji tu před týdnem zavřel. Zakázal jí i deník, do kterého by mohla psát, tužku, pero a knihy ke čtení. Měla jen výbavu na pletení, což byla činnost, kterou nikdy neměla ráda, a její otec to věděl.

Všechno se to přihodilo teprve před rokem. Bývala sice poslušnou, ale ne příliš šťastnou dcerou a nemusela se zabývat ničím jiným než přípravami na uvedení před královnu a jak se správně uklonit skoro až k zemi, aniž by ohrozila svůj účes se třemi velkými bílými péry, která jí nesmyslně trčela z hlavy. Ve chvíli, kdy by byla jako debutantka uvedena do společen-

ského života, si měla najít vhodného bohatého manžela urozeného původu.

Když nad tím lady Cecilie přemýšlela, namířila jehlu jako šipku a vrhla ji směrem k pomyslnému srdci svého otce, které i ve skutečnosti pravděpodobně postrádal.

Ne že by zrovna toužila po tom být debutantkou nebo manželkou, ale bývala by se držela plánu rodičů. Nebyla to ona, kdo všechno zhatil. Zcela jistě nenesla vinu na tom, že ji někdo zhypnotizoval a unesl.

Její střela sice dopadla na zavřené dveře, ale svůj cíl minula.

Zamračila se a vytáhla jehlu, aby to zkusila znovu. Nebylo to poprvé, co se jí honilo hlavou, proč byla tak svolná, tak poslušná, tak bezvýhradně posedlá vyhovět očekáváním své rodiny a – což bylo nejvíc znepokojivé – proč se tak jednoduše podvolila moci toho zločince. Její únosce ji dokázal zhypnotizovat tak, že nebýt zvláštní nemotorné dívky Enoly, možná by mu bývala nikdy neunikla. Enola se zjevila uprostřed noci, osvobodila ji, zachránila jí život a pak jako nějaký přízrak znovu zmizela do tmy.

Enola, dívka, jejíž jméno vyhláskované pozpátku znělo „alone“, tedy „sama“, byla velkou záhadou. Jestli měla Popelka vílu kmotřičku, tak Cecilie ji měla taky, v podobě Enoly.

Kdyby byla postavou z pohádky, vrátila by se domů a žila šťastně až do smrti. To ale nebyl její případ. Papá byl vzteky bez sebe, ačkoli mezi ní a únoscem se nic *nestalo*, až na to, že ji nechal hladovět, bez přestání pracovat, a navíc se ji pokusil i zabít. Jenže otec a většina společnosti považovala celý ten

incident za skandální, a ona, Cecilie, oběť, se stala poskvrněným a vadným zbožím. Už nikdy nemohla být představena královně, nemohla se stát debutantkou ani přilákat nápadníka z vyšší třídy.

Papá jí ani nedopřál čas zotavit se ze všech těch útrap a rovnou ji přenechal svým dvěma ohavným sestrám, aby ji provdaly za jejího ropuchu připomínajícího bratrance. Drahému otci se málem povedlo ji prodat jako otroka, avšak jí se čirou náhodou podařilo podstrčit zašifrovaný vzkaz Enole, když se potkaly na veřejných toaletách. V záchranu přesto téměř nedoufala. V den svatby byla tak zesláblá hladem a špatným zacházením, že by se bývala nechala odvést k oltáři jako hadrová panenka. A kdyby nebylo Enoly, stala by se manželkou svého odporného bratrance a byla by navždy spoutána pravidly společnosti.

Enola se objevila na poslední chvíli, jako nějaká hrdinka z pohádky. Cecilie se o ní toho dne dozvěděla něco víc, protože ji Enola odvedla ke svému bratrovi, ze kterého se vyklubal slavný detektiv Sherlock Holmes! Takže Enola byla Enola Holmesová a Cecilii se zdálo, jako kdyby... se nějakým záhadným způsobem stala její nejlepší přítelkyní, ačkoli se viděly jen dvakrát, minulý leden a v květnu... no, možná třikrát, pokud by se počítalo i velmi krátké a tiché setkání na veřejných toaletách v Londýně.

Sherlock Holmes Cecilii doprovodil do bezpečí matčina náručí a pak se na nějaký čas zdálo, že už bude jen dobře. Jenže papá je brzy našel, odvezl zpět, uvěznil Cecilii v jejím pokoji a sdělil jí, že ji hodlá při nejbližší příležitosti provdat. Za trest

jí sebral všechny knihy i potřeby na kreslení, a aby toho nebylo málo, vzal jí také všechno oblečení, čímž jí chtěl zabránit v útěku.

Proto byla toho slunného říjnového odpoledne oděná jen do noční košile a neměla nic lepšího na práci než vyškrábat velkou tlustou podobiznu svého otce na dveře zamčeného pokoje.

Cecilie zatnula pěst s jehlou v ruce. Místo aby jí mrštila vpřed, zvedla se, odpochovala ke dveřím a zabořila ji do dřeva. Svou levou rukou, kterou měla zakázanou používat, vzdorovitě bodla do portrétu baroneta sira Eustacha Alistaira.

KAPITOLA PRVNÍ

Říjen 1889

Když jsem toho slunečného říjnového dne vystoupila z drožky, cítila jsem se mimořádně dobře. Konečně mi dorazily nové navštívenky s mým vlastním jménem, Enola Holmesová. Měla jsem na sobě zbrusu nový třešňově červený kabátek a mířila jsem ke své nejlepší přítelkyni. Bylo toho hodně co probírat, protože od našeho posledního setkání před několika měsíci se přihodilo mnoho událostí.

Ze všeho nejdůležitější bylo to, že už jsem nemusela prchat před svými dvěma bratry Sherlockem a Mycroftem Holmesovými. Od toho osudného dne loni v létě, kdy zmizela má matka, se mě snažili zadržet, poslat mě do internátní školy a tak dále, a já před nimi byla na útěku. Jenže díky mým dobrodružstvím, mohla bych snad i říct husarským kouskům, se se mnou usmířili a souhlasili s tím, že já, Enola Eudorie Hadassah Holmesová, jsem schopná žít sama, ačkoli jsem ještě nedosáhla plnoletosti.

Také jsme se všichni tři dozvěděli, kde se nachází naše matka. Napsala nám dopis, ve kterém objasnila, že ve chvíli, kdy

ho budeme číst, ona již nebude na tomto světě a že již nějakou dobu věděla, že jí nezbyvá moc času. Proto se rozhodla strávit své poslední dny v míru, za hranicemi společenského diktátu. Byla pochována v neoznačeném hrobě a my jsme si měli odpustit nosit kvůli ní směšné černé smuteční šaty.

Následkem toho všeho – udobření se s bratry a zároveň ztráta matky – jsem se rozhodla, abych tak řekla, dát si ve svém mladém, ale činorodém životě pauzu. Pronajala jsem si pokoj v Profesionálním dámském klubu, a i můj bratr Mycroft musel uznat, že jsem tam byla v naprostém bezpečí, protože do budovy nesměli vstupovat žádní muži. Odložila jsem i svou praxi „vědecké investigátorky“, hledačky ztracených. Už jsem tedy netrávila dny v kanceláři „doktora Ragostina“, nýbrž jsem začala navštěvovat přednášky na Londýnské akademii pro ženy, kde jsem měla ze všeho nejraději hodiny algebry, geometrie a přírodních věd. A ještě víc jsem si užívala být ve společnosti svých bratrů, zejména Sherlocka. Bylo pro mě velmi zajímavé ho víc poznávat.

Krom toho všeho jsem si také libovala v nakupování. Měla jsem takovou radost, že konečně vyšla z módy postava ve tvaru přesýpacích hodin! Zrovna, když jsem se před svými bratry už nemusela skrývat a nosit regulátory boků a výplně hrudníku, přestalo jich být zapotřebí! Dnes jsem se svými dvěma novými přítelkyněmi Tish a Flossie obešla všechny obchody s oblečením v Londýně a koupila si velmi moderní šaty, ve kterých jsem byla přestrojená pouze a jedině za své štíhlé já. K dovršení svého štěstí jsem v tuto chvíli netoužila po ni-

čem jiném než setkat se se svou nejlepší přítelkyní, lady Cecilíí Alistairovou.

Ano, nějak se stala mou nejlepší přítelkyní, i když jsem ji potkala jenom dvakrát, minulý rok v lednu a v květnu... no, vlastně třikrát, kdybychom počítali i setkání na toaletách.

Přešla jsem po nóbl cihlovém chodníku Alistairových, vzala za klepadlo na dveřích a zvesela zaklepala *ťuk-ťuk-ťuk*.

Po delší chvíli otevřel komorník s kamenným výrazem v obličeji. Vytáhla jsem navštívenku a bez okolků se zeptala: „Je lady Cecilie doma?“

„Lady Cecilie nikoho nepřijímá.“ A s tímto prohlášením začal zavírat dveře.

„Počkejte!“ jednou nohou jsem překročila práh, abych mu zabránila zabouchnout. Cecilie by si jistě nenechala mou návštěvu ujít, i kdyby zrovna spala. „Odneste jí mou navštívenku, a uvidíme,“ řekla jsem komorníkovi.

Ani se nenatáhl pro podnos na navštívenku a neústupně zopakoval: „Lady Cecilie *nikoho* nepřijímá.“

Slunce na nebi jasně svítilo, což bylo v Londýně velmi neobvyklé na to, že byl už podzim, ale cítila jsem, jak mi přeběhl mráz po zádech. Co se mohlo stát? Lady Cecilie se narodila jako levoruká, což bylo ve vyšších třídách považováno za neštěstí, a proto byla vychovávána ještě přísněji než většina dívek. Měla se stát stydlivou a poslušnou *pravorukou* ozdobou společnosti. Potají však vzdorovala tím, že svou levou rukou

vytvářela výrazné uhlové kresby a naučila se dvěma různým rukopisům. A také měla dvě povahy: byla roztomilou a dobře vychovanou dívkou, ale zároveň i společenskou reformátorkou. Prozradila snad rodičům své názory, a proto se dostala do potíží? Anebo se stalo něco zlověstnějšího? Když jsem se dozvěděl, že se Ceciliina matka vrátila do Londýna, aby se usmířila s manželem, nemile mě to překvapilo. Možná, že „usmíření“ nebylo to správné slovo?

„V tom případě bych ráda mluvila s lady Theodorou,“ pravila jsem komorníkovi a znovu mu nabídla svou navštívenku.

On ji znovu ignoroval. „Její milost nikoho nepřijímá.“

Co to u všech svatých má znamenat? Že by lady Theodora nepřijímala návštěvy? Něco tu nesedělo.

„Pro lásku boží!“ vykřikla jsem rozčileně. „Víte moc dobře, že *mě* přijme. Cožpak si na mě nevzpomínáte?“ Narovнала jsem se v ramenou, sklonila hlavu, tak abych se dívala k podlaze, a promluvila jsem jako ušlechtilý vrabec. Chtěla jsem napodobit svůj převlek „paní Ragostinové“, která se s lady Theodorou spřátelila ve chvílích krize. „Cožpak si na mě nevzpomínáte?“ zatrylkovala jsem, ale pak jsem se narovнала a zpod slaměného klobouku probodla komorníka pohledem. „Nuže?“ vyštěkla jsem.

Moje vystoupení jím pravděpodobně otrásl, protože jeho do kamene vytesaný obličej najednou získal trhliny a změnilo se i jeho chování. „Slečno, ehm, Ragostinová, chtěl jsem říct paní, sir Eustach mi striktně nařídil, abych nepouštěl nikoho dovnitř, omlouvám se.“ Jeho rázná intonace se vytratila. „Ne-

dovolím si proto ani sáhnout na vaši navštívenku, milostpaní, jinak bych mohl přijít o místo.“

„Sir Eustach nařídil!“ zopakovala jsem šokovaně a rukama v kozinkových rukavičkách si zakryla ústa. O otci lady Cecilie jsem slyšela málo chvályhodného, zato mnoho špatného.

Nebohý komorník sebou trhl. „Ach, ne, slečno, nemyslel jsem to tak, že...“

Ale já si ani nepočkala na to, aby odpověděl, co jak nemyslel. Znepokojeně a napůl omráčeně jsem se otočila, sešla schoď a vydala se k drožce, která na mě čekala u chodníku. Vozka se ze svého vyvýšeného sedátka nezvykle familiárně zeptal: „Nešlo to jak po másle, slečno Enolo?“ Byl to můj oblíbený vozka, protože mi jednou půjčil svou drožku společně s nesmírně schopným koněm Hnědákem. Jeho služeb jsem využívala velmi často.

„Nešlo, máte pravdu, Harolde,“ přitakala jsem. Říkal si „Arry,“ ale já jsem ho oslovovala Harold. „Odvezte mě domů, prosím.“

Jestli naši konverzaci slyšel Alistairův komorník, možná si z ní vyvodil, že se mě zbavil. To se ale velice mýlil. Měla jsem v plánu se s Cecilíí setkat za každou cenu, a to dřív, než uplyne další den.

Když jsem seděla v drožce, uhladila jsem si svou módní úzkou sukni a povzdychla si. Oblečení, které jsem měla na sobě, nemělo žádné kapsy, jenom živůtek na zapínání, kam jsem pro případ nouze mohla uložit nějaké zásoby. Nikdy bych si nepomyslela, že mi budou chybět svrchní sukně, vycpávky, krinolíny

a všechna ta místa, kam jsem mohla ukrýt různé věci. Budu si muset vymyslet novou skryš.

Když jsem dorazila zpátky domů do Profesionálního ženského klubu, rozhodla jsem se, že nepůjdu rovnou do svého pokoje. Rozepnula jsem si kabát, sundala klobouk a houpala s ním ze strany na stranu, aby to vypadalo, že zahálím. Prošla jsem studovnou, pak knihovnou a rozdávala úsměvy dámám, které mi věnovaly pohled. Milí čtenáři musí porozumět tomu, že toto byl první londýnský, a možná i světový klub výhradně pro ženy. Jakmile jsme se ocitly uvnitř této pevnosti, mohly jsme si beze strachu oddychnout, že nás sem bude pronásledovat nějaký predáterský muž, či že se budeme muset řídit společenskými protokoly. Další členky mi úsměv opětovaly i přesto, že jsme se osobně neznaly.

Zatím jsem nenašla osobu, kterou jsem hledala, a tak jsem pokračovala v chůzi a úklonem hlavy zdravila všechny ženy, které jsem znala. Prošla jsem vkusně zařízenou čajovnou v japonském stylu, pak místností, kde se hrály karty, a nakonec odpočívárnou s pohovkami potaženými látkou s květovaným potiskem, kde jsem ji konečně uviděla, jak stojí u okna. O tuto vysokou postarší dámu jsem se zajímala od první chvíle, kdy jsem ji spatřila.

Kvůli osobitému stylu oblékání nebylo možné si jí nevšimnout. Měla na sobě slunečnicově žlutou „estetickou“ róbu, která ji zahalovala od ramen až po kotníky. Dlouhé šedé vlasy jí

volně splývaly po zádech. Nevěděla jsem, jak se jmenuje, ale chtěla jsem se s ní seznámit, protože jsem jednou zaslechla, jak si se svými mimořádně vzdělanými přítelkyněmi povídá o mé matce.

Znala moji mámu.

A proto jsem já chtěla znát ji, ačkoli jsem neměla v plánu jí odhalit, kdo jsem. Kdybych jí prozradila své příjmení, musela bych jí říct, že máma zemřela. A co je špatného na tom nechat si lidi myslet, že lady Eudorie Vernet Holmesová je živá a zdravá a užívá si života plnými doušky neznámo kde?

Bylo to poprvé, co jsem tu vysokou ženu s volnými šaty viděla samotnou, což pro mě byla vhodná příležitost ji oslovit, ačkoli jsem se styděla jako malé dítě. „Omlouvám se, že vyrušuji,“ začala jsem.

Na svůj věk se ke mně obrátila docela mrštně. Zkoumavě si mě prohlížela překrásnými velkými šedozelenými očima. Ne, došlo mi, což mě šokovalo i rozveselilo, její oči jen *vypadaly* velké a zelené, protože je zvýraznila líčidlem. Jak odvážné! Ale tato zakázaná zkrášlovadla nepřišla na zmar, protože i přes pergamenovou kůži, která jí pokrývala kosti na obličejích, byla mimořádně krásná.

„Zdravím vás, drahoušku,“ usmála se. „Už jsem vás tu viděla.“ Její úsměv vyjadřoval údiv. „Ale vypadáte mladší než dřív.“

„Ano,“ souhlasila jsem, „když jsem sem loni v květnu přišla, byla jsem provdanou ženou okolo dvaceti let.“

„Byla jste? To mi, prosím, vysvětlete!“ Posadila se na pohovku a poklepala na místo vedle sebe, abych si k ní přisedla.

„Panečku, o paní John Jacobsonové a jejím manželství se hodně povídalo, a vy mi teď chcete tvrdit, že nejste ona?“

„Přesně tak. Nejsem vdaná.“ Posadila jsem se a podívala se jí do obličeje „Mohu se, prosím, zeptat, jak se jmenujete?“

„Ach, jak hloupé, že jsem se nepředstavila hned. Jsem lady Vienna Steadwellová, drahoušku.“

Nebyla jsem si jistá, jestli správně slyším, a asi jsem se zamračila.

„Ano, Vienna,“ řekla a úsměv se jí ještě rozšířil a kůže na obličeji se nařasila. „Pojmenovali mě po místě, kde jsem se narodila, ve Vídni. Podobně jako to má Florence Nightingaleová, víte? Muselo to být tenkrát v módě.“

„Asi jako když mě moje nápaditá matka pojmenovala Enola.“

Tak se mi podařilo jí náhodně a jen částečně říct, jak se jmenuji. Nabídla jsem jí ruku. „Moc mě těší, lady Vienno Steadwellová.“

Potom, co jsme se představily, se o mně lady Vienna chtěla dozvědět něco víc, ale zrovna v tu chvíli přišla služebná. Z mojí zkušenosti má služebnictvo zvláštní schopnost objevit se vždycky, když se to nehodí, ale tentokrát to neplatilo. Vděčně jsem se dívala, jak dívka přichází s tácem sendvičů, makronek a se džbánem limonády. Když nám podávala občerstvení, okatě jsem jí chválila jednoduché květinové šaty. Služebné v tomto klubu nemusely nosit obvyklé černé šaty s bílou zástěrou s volánky ani nesmyslně naškrobený čepec, který trčel do výšky jako ocas střízlíka.

Jak jsem doufala, lady Steadwellová začala hovořit o reformě oblečení, zatímco jsme si pochutnávaly na pohoštění. Byla

to skvělá příležitost říct jí, jak moc se mi líbily její nekonvenční šaty. Ona se však nedala oklamat, a nakonec se na mě dlouze podívala a zeptala se: „Jak se přihodilo, že bydlíte tady, slečno Enolo? Sama v Londýně ve svém věku?“

„Moje rodina žije nedaleko.“ To byla pravdivá, i když vyhýbavá odpověď. Mycroft a Sherlock byli rodina.

„Skutečně? A co celé dny děláte, kromě nakupování?“

Nevadilo mi, že si mě malinko dobírala, a usmála jsem se. „Docházím na přednášky v ženské akademii.“

„Aha!“ přitakala souhlasně. „A v jakém oboru?“

„Různě. Můj životní cíl je stát se vědeckou investigátorkou – člověkem, který hledá ztracené osoby a věci.“

„Jak pozoruhodné!“

Její úsměv i obočí naznačovaly, že je zmatená, ale já pokračovala dál. „Zrovna nyní jsem narazila na jeden nepříjemný problém a doufám, že to nebudete považovat za nevhodné...“ Konečně jsem dospěla k okamžiku, kdy se jí můžu zeptat na to, co jsem potřebovala vědět. „Lady Steadwellová, neznáte náhodou rodinu Alistairových?“

Párkrát zamrkala, než odpověděla. „Znala jsem je, když ještě žili. Vy máte ale nejspíš na mysli jejich děti? Otélii, Aquillu a Eustacha?“

Děti? Vždyť byli mnohem starší než já. „Sira Eustacha Alistaira a jeho rodinu.“

„Osobně se s nikým z nich neznám, ale samozřejmě *o nich* vím. Člověk o nich slyší strašlivé věci.“ Zněla trochu upjatě; bylo jasné, že klevetění jí není po chuti.

Ale já byla zvědavá, co myslí těmi strašlivými věcmi. „Například?“

„Ach, například, že si lady Theodora vzala sira Eustacha v záchvatu smutku, potom, co jí někdo jiný zlomil srdce. A od té chvíle toho velmi lituje.“

Předstírala jsem, že nechápu. „Sir Eustach není dobrým manželem?“

„Není horší než běžní manželé,“ poznamenala lady Vienna jízlivě, ale pak odložila šálek a promluvila vážnějším tónem. „Kromě obvyklých mužských nedostatků je Eustach zakrslý, obtloustlý, touží po vyšším titulu, no, zkrátka trpí plnohodnotným napoleonským komplexem.“

Teď jsem ani nemusela předstírat, že nechápu. „Napoleonským komplexem?“

„Tak psychiatři nazývají muže, kteří vypadají a chovají se jako zakrslí kohouti.“

„Aha. Psychiatři,“ zopakovala jsem.

„Ano, zakladatelé nové vědy o lidském chování. Jistě jste slyšela o jejich pozoruhodných výzkumech?“

„Ano.“ Lady Cecilie by se svou rozdvojenou osobností byla skvělým předmětem takového výzkumu.

„Ten napoleonský komplex,“ pokračovala lady Vienna, „je charakteristickým komplexem méněcennosti u nevysokých mužů. Sir Eustach projevuje klasické symptomy: je namyšlený, přetvařuje se, rád křičí, je umíněný, má sklony k megalomanií a ve své domácnosti se chová jako absolutní tyran.“